

HOMILIES

> OBERTURA DE LA PORTA DE LA MISERICÒRDIA

CATEDRAL DE VIC – 13-12-2015 – *Tercer diumenge d'Advent / C*

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral,

Srs. Arxiprestos,

Germans preveres i diaques,

Germans tots, fills estimats de Déu.

Hem escoltat en el profeta Isaïes: *Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans; el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»* Aquestes mateixes paraules expressen el sentit del que el Senyor ens concedeix de viure en l'obertura de la Porta Santa de la Misericòrdia de la nostra catedral. Perquè l'experiència de joia profunda present en el cor de tots els qui hi participem és expressió de la joia, infinitament més gran, en el cor de Deu, ja que ell és enmig nostre, com a Salvador poderós. En una paraula: el Senyor en l'Any de la Misericòrdia ens renova el seu amor. Aquesta és la seva alegria, perquè és el que hi ha en el més pregon del seu cor: amor i res més que amor misericordiós. Aquesta és l'essència més íntima de Déu, que en Crist, rostre de la misericòrdia del Pare, se'ns ha revelat plenament. I aquesta és també la

nostra joia: escoltar i experimentar que n'es, de gran, d'immens, l'amor misericordiós de Déu a favor nostre, a favor de tots i cada un dels homes i dones, sense cap exclusió!

Sí, fills estimats de Déu, en aquest Any de la Misericòrdia el Senyor ens renova el seu amor. Ell ens estima amb el seu amor misericordiós. L'amor de Déu ens precedeix, ens cerca, ens troba. És sempre el primer. Sempre és ell qui pren la iniciativa. Cada persona, cada un de nosaltres, ha estat creat, perquè ha estat estimat per Déu, com a únic i irrepetible. Cada un de nosaltres és acollit com a fill estimat de Déu. Ell ens coneix pel nostre nom, i aquest nostre nom el porta gravat a la palma de les mans. Som preciosos als ulls de Déu, com ho és cada fill per a la seva mare i el seu pare. Som estimats de Déu amb un amor total, sense cap fissura, cada un per ell mateix, sense fer cap comparació. Som estimats abans de cap mèrit nostre. Sigui quina sigui la nostra edat, el nostre passat, la nostra mena de malaltia o de mort, l'amor misericordiós de Déu és aquí i ens espera, sense cap retret, acollint amb la seva tendresa infinita les nostres fragilitats, la nostra vulnerabilitat, els nostres dolors, les nostres defallences, les nostres caigudes. Podem, estimats germans, obrir a l'amor misericordiós de Déu tota la nostra vida, la nostra història, sense cap por de ser jutjats, refusats, condemnats. El Senyor ens vol retrobar altra vegada, ens vol mirar de nou, ens vol escoltar en el cor dels nostres descoratjaments. Que el Senyor ens concedeixi el do de llàgrimes del penediment

per a reposar el nostre cap en el cor del Pare. Deixem que ell posi les seves mans, tendres i fermes al mateix temps, a les nostres espatlles, i així puguem viure l'experiència trasbalsadora del fill petit de la paràbola del pare misericordiós (cf. Lc 15,20-24).

Amb paraules del sant pare Francesc, l'objectiu de l'Any Sant de la Misericòrdia és: «Sentir fort en nosaltres l'alegria d'haver estat retrobats per Jesús que, com a bon Pastor, ha vingut a cercar-nos perquè estàvem perduts.» Sí, l'Església necessita aquest moment extraordinari per a posar la mirada de nou en l'amor misericordiós de Déu i llançar-se a portar aquest amor a tots els homes. El perdó donat i ofert és hoste poc habitual en el nostre món. Redescobrir-nos el que som, essencialment perdonats, ens farà deutors dels nostres germans en l'amor i el perdó generosament ofert. El que hem rebut com a do, no podem fer res més que compartir-ho amb tots els nostres germans.

En l'evangeli hem escoltat com la gent preguntava a sant Joan Baptista: *Així, doncs, què hem de fer?* I aquesta ha de ser també la pregunta que ens hem de fer tots nosaltres. El papa Francesc va dir en l'obertura de la Porta Santa de la basílica de Sant Pere del Vaticà: «Entrar per la Porta Santa significa descobrir la profunditat de la misericòrdia del Pare que ens acull a tots i surt a trobar-se amb cada un de nosaltres. Serà un any per a créixer en la convicció de la

misericòrdia... Travessar la Porta Santa ens fa participants del misteri d'Amor misericordiós, que és Déu. Abandonem, doncs, tota mena de por i temor, perquè no és propi del qui és estimat d'aquesta manera; visquem l'alegria del trobament amb la gràcia que ho transforma tot.»

El que hem de fer, doncs, tots nosaltres és acollir abundantament la misericòrdia de Déu. És aquest un any en què hem de redescobrir el sagrament de la reconciliació. Obrir la Porta Santa ens compromet, perquè aquesta porta significa el cor obert de Crist, traspasat per la llança del soldat. Del cor de Jesús va brollar sang i aigua, signe dels sagraments de la misericòrdia de Déu per a salvació de la humanitat. Obrir la Porta Santa de la nostra catedral significa obrir la porta del Cor misericordiós de Jesús, perquè els homes hi trobin el perdó i la pau. Els sacerdots de la nostra diòcesi han acollit el repte per tal que tots els dies de l'Any Sant, des d'avui fins a la seva clausura, hi hagi una presència constant de confessors, per a escoltar el cor dels qui ens apropem a cercar la misericòrdia de Déu en la confessió i en la consulta per a cercar camins de més i més misericòrdia. I el que es fa en el temple que és mare de tots els temples d'arreu de diòcesi és un signe del que en cada parròquia i comunitat s'ofereix a tots. No pot haver-hi autèntic Any de la Misericòrdia sense el sagrament de la confessió; no pot haver-hi Any Sant de la Misericòrdia sense confessors. Demanem al Senyor el revifament de

la pràctica del sagrament de la reconciliació arreu de la diòcesi.

El que també ens demana el Senyor, estimats germans, en aquest Any de la Misericòrdia és la pràctica de les obres de misericòrdia, tant corporals com espirituals. Ha de ressonar moltes vegades en el nostre cor el lema d'aquest any jubilar: «Misericordiosos com el Pare». Passar el llinar de la Porta Santa de la Misericòrdia ens compromet a ser portadors de la misericòrdia del Pare als nostres germans, a tots els qui trobem en el camí de la nostra vida i necessiten la nostra mirada i els nostres fets de tendresa i amor. Tots hem de fer nostra l'actitud de misericòrdia del bon samarità de la paràbola de Jesús. Redescobrim aquest any les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al qui té fam, donar beure a l'assedegat, vestir el despullat, acollir el foraster i el pelegrí, visitar i assistir els malats, visitar els presos, enterrar els morts. Redescobrim també les obres de misericòrdia espirituals, que potser tenim una mica més oblidades: donar consell a qui ho necessiti, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència els defectes del proïsme, pregar a Déu pels vius i pels difunts.

Obrir la Porta Santa ens compromet també a acollir amb generositat el do de la indulgència plenària, tant per a nosaltres com per als nostres difunts. És el gran perdó de Déu, que complementa amb la seva misericòrdia, per mitjà de la seva Esposa,

l'Església, el perdó del sagrament de la Penitència, amb l'alliberament del nostre cor de tot residu, conseqüència dels nostres pecats, habilitant-lo a obrar amb caritat i alliberant-los de les penes pròpies del pecat. Rebre aquest do significa posar-se en camí, fent un pelegrinatge semblant al que avui hem fet des de la parròquia del Carme de la ciutat de Vic. Pelegrinatge que hem de fer personalment i comunitàriament. Tant de bo que no hi hagi cap parròquia ni cap comunitat que deixi perdre aquest do de gràcia que Déu ens ofereix, des del seu cor misericordiós. Un pelegrinatge, però, que ha d'incloure sempre, com ens ha dit el papa Francesc, les etapes necessàries per a aconseguir la meta que li és pròpia: *No judiqueu i no sereu judicats, no condemneu i no sereu condemnats, perdoneu i sereu perdonats, doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar* (Lc 6,37-38).

Germans estimats, no perdem l'oportunitat de gràcia que el Senyor ens concedeix en aquest Any Sant de la Misericòrdia. Deixem-nos sorprendre per Déu! Ell ens vol amorosir amb el seu amor, tant a nosaltres com a tots els nostres germans. Del seu cor misericordiós brollaran tresors d'infinita gràcia. Serem capaços de tancar el nostre cor? Estarem mirant a altres llocs i esperant altres dons que no sigui el do immens de l'amor misericordiós de Déu? Que Déu no ho permeti i ens faci el do de desvetllar el nostre cor amb la seva veu dolça i clara, ferma i amorosa.

Que Déu no ho permeti ni per a nosaltres ni per als nostres germans que estan esperant, molts sense adonar-se'n, la nostra misericòrdia per a portar-los a la font inexhaurible de l'amor misericordiós de Déu.

A Maria, Mare de Misericòrdia, Mare de Jesús, Rostre de la Misericòrdia del Pare, li encomanem aquest Any Sant. Ella, que en el Magnificat és la profetessa de l'amor misericordiós de Déu i que com a mare del crucificat fou testimoni i particip del «bes» donat per la misericòrdia a la justícia, perquè ni el pecat ni la mort puguin separar els homes de l'amor misericordiós de Déu; que ella ens porti de la mà en tot aquest Any Sant de la Misericòrdia que avui iniciem. Així sigui.

> ENTERRAMENT - MN. JOSEP BASTARDAS I VILALTA

La Seu de Manresa / 18-12-2015

Ap 21,1-5a.6b-7 // Jn 6,51-58

Ben a prop de Nadal, quasi sense fer fressa, amb la discreció que li era pròpia, cercant sempre molt més el bé dels altres que el bé propi, ens ha deixat Mn. Josep Bastardas i Vilalta. I ho ha fet després d'una llarga i fecunda vida sacerdotal, estimant i servint la nostra Església de Vic. Els ministeris que en la seva vida sacerdotal li han estat encomanats l'han portat al nord, al centre i al sud de la nostra diòcesi; a la formació dels seminaristes i l'atenció a Càritas; al servei a la catequesi i a la música sacra; a exercir el servei de rector de parròquies i confessor

de religioses; a servir com a membre dels capítols de la catedral de Vic i de la basílica de la Seu de Manresa; a ser vicari episcopal i germà sacerdot atenent els qui necessitaven la seva paraula de consol i la seva mà amiga. Avui, doncs, acomiadem un germà sacerdot, cridat a la casa del Pare, junyint en el nostre cor el dolor de la separació i el goig de l'acció de gràcies a Déu, perquè Mn. Josep Bastardas ha exercit sempre el seu sacerdoci amb el zel propi del qui se sap servidor dels germans en la fidelitat a l'Església. Però no sols això, sinó que avui acomiadem un gran home, una gran persona que, en la fidelitat a la vocació sacerdotal, ha sabut fer-se germà i amic de tots. L'acomiadem portant en el nostre cor tants i tants records de tot el bé que ens ha fet amb els seus serveis, les seves paraules amables, la seva mirada atenta. Records que porteu al cor molt especialment els seus familiars, els germans sacerdots, els amics i tots els qui vàreu compartir amb ell treballs i preocupacions, alegries i tristeses, il·lusions i fracassos, tant en les parròquies com en les associacions.

Mn. Josep Bastardas és dels sacerdots que en la seva joventut van viure el gran do per a l'Església que és l'esdeveniment del Concili Vaticà II. Tot just el passat 8 de desembre, solemnitat de la Concepció Immaculada de Maria, es complien cinquanta anys de la clausura d'aquest concili i, amb aquest motiu, el papa Francesc obria per a tota l'Església l'Any Sant de la Misericòrdia. I ell mateix, en la butlla de convocatòria d'aquest any

sant, ens diu: «L'Església sent la necessitat de mantenir viu l'esdeveniment del Concili Vaticà II. Per a ella s'iniciava un nou període de la seva història. Els Pares reunits en el Concili havien percebut intensament, com un veritable buf de l'Esperit, l'exigència de parlar als homes del seu temps d'una manera més comprensible. Esfondrades les muralles que per molt temps havien reclòs l'Església en una ciutatella privilegiada, havia arribat el temps d'anunciar l'Evangeli d'una manera nova. Una nova etapa en l'evangelització de sempre. Un nou compromís per a tots els cristians de testimoniar amb major entusiasme i convicció la pròpia fe. L'Església sentia la responsabilitat de ser en el món signe viu de l'amor del Pare» (núm. 4).

Amb el desig de servir l'Església en el temps que el Senyor li concedia de viure i amb el neguit de fer arribar a tots els homes la bona nova de l'amor de Déu, mossèn Josep, com tots els sacerdots d'aquesta diòcesi, va exercir el ministeri sacerdotal a favor dels homes i dones del nostre temps tenint com a brúixola el Concili Vaticà II. I ho va fer amb dedicació, sense parar esment en les forces esmerçades i en la vida lliurada. Ha estat una vida intensa lliurada en dedicació i en treball, en somnis i en projectes, en lluites i alegries. Quin fou el secret de la vida d'aquest sacerdot de Crist? Quin ha estat el secret de la vida lliurada del tot de Mn. Josep Bastardas? En la primera lectura hem escoltat un fragment del llibre de l'Apocalipsi en què el profeta diu: *Vaig veure*

un cel nou i una terra nova. Aquesta és la mirada àmplia del cristià que sap que hi ha un horitzó sempre obert, que hi ha un futur al seu davant, que hi ha una plenitud més enllà de les nostres petites coses de cada dia. Aquesta és la mirada del sacerdot enmig del Poble de Déu: la mirada de l'esperança, la certesa de la plenitud. El sacerdot és herald del món nou, de la humanitat nova, fonamentada en Crist, l'home nou. Però, al mateix temps, en el cor del cristià hi ha també la certesa que les realitats nostres de cada dia —els nostres treballs, les nostres pregàries, les nostres realitzacions petites de veritat i d'amor— tenen un valor d'eternitat. No hi ha res de la nostra curta vida, de la nostra pobra vida que unit a Crist no tingui valor d'eternitat. El nostre treball, la nostra dedicació, el nostre sofriment, sobretot el nostre amor, no es perdran mai. Cada realitat nostra unida a Crist és llavor, sembla del cel nou i la terra nova. La vida de mossèn Josep, sacerdot de Crist, ha estat, doncs, la del gra de blat que ara cau a terra i mor, però que, unida a la mort i resurrecció de Jesucrist, donarà el fruit de la novetat que no mor mai, quan Déu mateix dirà aquelles paraules de l'Apocalipsi que hem escoltat: *Jo faré que tot sigui nou.*

Germans estimats, aquesta és l'esperança que omple el nostre cor en aquests moments de dolor per la separació. La seva vida ha estat lliurada a Déu i acceptada com a ofrena de salvació unida a Crist, l'únic

salvador de tots els homes, l'únic en el qual tota persona i tot el món arriba a la seva plenitud. La nostra esperança, doncs, ens fa mirar Crist, el rostre de la misericòrdia del Pare. L'amor misericordiós de Déu per la humanitat el porta a lliurar el seu Fill a la mort en creu, perquè la seva mort sigui el preu del nostre rescat del poder del pecat i de la mort. Per això la nostra mirada d'esperança ens fa veure que el qui en aquesta vida ha estat ministre de misericòrdia abundosa del Senyor a favor del poble, en el moment del seu traspàs certament que ha experimentat, com sempre havia cregut i esperat, la misericòrdia divina que perdona i purifica. El seu traspàs ha estat per a anar a la casa del Pare, a gaudir de la visió eterna de Déu, en qui cregué, en qui esperà i a qui estimà durant tota la seva vida. Però, també, la nostra esperança és que tot el que ell ha viscut, ha estimat, ha treballat, ha estat també ara acollit per l'amor de Déu, per tal que doni fruit de vida cristiana autèntica enmig del poble que ell estima.

En l'evangeli hem escoltat aquestes paraules que ens omplen també d'esperança: *Jo sóc el pa viu baixat del cel... Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia.* Mn. Josep Bastardas es va alimentar durant tota la seva, amb cor ple de fe, del pa de l'Eucaristia. La celebració de la missa quotidiana és el centre de la vida del sacerdot. La gran esperança de la certesa de l'amor de Déu a favor de la humanitat té en cada eucaristia la font

i el cim. El que creiem es fa present en el sagrament, ens ho fa tastar. L'Eucaristia és aliment d'esperança en el cor del cristià. La promesa de Crist és clara: qui s'alimenta del seu Cos té la promesa de la vida eterna i de la resurrecció. Aquesta és l'esperança plena del cristià: el Déu de la vida, Déu de l'amor, no ens ha creat per a morir, sinó perquè en ell tinguem vida eterna i àdhuc el nostre cos moridor és cridat a participar de la vida de glòria que brolla de la mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. La nostra esperança és clara: el nostre germà ha estat cridat a participar de la vida per sempre en el cel, on, com ens ha dit el llibre de l'Apocalipsi, Déu mateix eixugarà les llàgrimes dels nostres ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Nosaltres tenim l'esperança que neix de la fe que la vida eterna, que fou sembrada en el cor del nostre germà el dia del seu baptisme, arribarà a la seva plenitud quan Crist es manifesti ple de glòria i de majestat a la fi dels segles.

L'Eucaristia és un tast, una primícia del que serà la vida per sempre en la plenitud de Déu. L'Eucaristia és per a nosaltres un espai d'esperança. El que serà definitivament, ara se'ns dóna en esperança. Per això en el moment de la mort d'un germà nostre celebrem l'Eucaristia, perquè la presència de Crist mort i ressuscitat ompli el nostre cor de l'esperança que mai no mor. Però també tenim la certesa que l'Eucaristia, en quant és la donació de Crist a favor nostre, quan és oferta pel nostre germà que ens ha deixat es converteix per

a ell en la força de l'amor que amoreix i guareix les ferides pròpies del llarg camí de pelegrinatge vers la casa del Pare.

Ha estat en els inicis de l'Any de la Misericòrdia que Mn. Bastardas ha estat cridat a passar d'aquest món a la pàtria definitiva de la vida per sempre davant de Déu. La misericòrdia divina és la que demanem per al nostre germà. Nosaltres, pregant per ell, fem l'obra de misericòrdia de demanar al Senyor que usi de misericòrdia amb ell i el purifiqui de totes les restes del pecat que poguessin restar en el seu cor i, així, gaudeixi ara per sempre de la felicitat que mai no s'acaba en la visió de la Veritat i l'Amor que és Déu. L'encomanem a santa Maria, Mare de Déu de l'Esperança i Mare de Misericòrdia, perquè el porti de la seva mà a contemplar cara a cara la bellesa del rostre del seu Fill, Jesús, en el qual els homes trobem la plenitud de la dolcesa i la tendresa de l'amor misericordiós de Déu.

> NADAL-2015

Missa de la nit - Catedral de Vic - 25-12-2015

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum... Ens ha nascut un noi que té per nom Príncep-de-pau. Aquest és l'anunci de l'Església, que, com els àngels de la nit de Nadal, vol fer arribar a tots els homes de bona voluntat. Però, hem dit pau? On és, aquesta pau que ens porta el Príncep de pau? La realitat sembla molt allunyada

d'aquest mot. Donant un cop d'ull als diaris i obrint l'oïda als mitjans de comunicació, són altres els mots que se'ns fan presents: guerres, atemptats, frau, corrupció, discòrdies, divisió, assetjament... i quan veiem i escoltem aquestes realitats s'abat sobre nosaltres com una boirina de desencís i unes nuvolades de pessimisme embolcallen el nostre dia a dia. Però al mateix temps en el nostre cor, com en el de tots els homes, hi ha un desig de pau autèntica, profunda i perpètua. Hem nascut per a viure en pau i per a viure estimant i estimats. La nostra vida no pot pas estar fonamentada en la por i l'odi, en la foscor i la manca de pau. Desitgem la pau. Volem la pau en els nostres cors i en el nostre món.

Tornem a escoltar l'anunci d'aquesta nit: *Ens ha nascut un noi, que té per nom Príncep-de-pau; així com també el cant dels àngels en la nit de Nadal: Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que estima el Senyor. I tot escoltant-ho posem la mirada en aquell infant que ens ha estat donat, com ho feren aquells pastors que, amb temor i respecte, es van anar atansant a l'establia de Betlem, on hi havia aquell nen que l'àngel els havia anunciat. Les seves senyes eren clares: un nen en bolquers, posat en una menjadora. Qui pogués ser d'aquells pastors que, amb cor de pobre i mirada d'infant, van poder veure la tendresa del rostre de Jesús, tot just nat! Aquella tendresa en el rostre de Jesús, tot just nat, estimats germans, contemplada per Maria, Josep i els pastors, aquella nit única de*

Nadal, és la tendresa de Déu etern, que ara s'ha fet visible en la trèmula carn de l'infant. Aquesta és la nostra fe, que en aquesta nit som convidats a revifar: el Pare ric en misericòrdia, Déu etern, en la plenitud del temps, quan estava disposat segons el seu pla de salvació, envià el seu Fill, nascut de Maria, sempre verge, per revelar-nos de manera definitiva el seu amor. En el rostre de Jesús, el qui és el rostre humà de l'amor misericordiós de Déu, hi ha la pau. Fixar la nostra mirada en Jesús és redescobrir-nos estimats de Déu. Déu, en aquesta nit de Nadal, enviant-nos el seu Fill, fet carn de la nostra carn, per salvar-nos, torna a renovar-nos el seu amor. Solament en aquest rostre podem trobar la pau profunda i veritable en el nostre cor, en els nostres sentiments, en els nostres records. El Fill de Déu s'ha fet home, germà nostre, per poder ser el bon samarità que, com el de la paràbola, ens mira, ens guareix i té cura de nosaltres. Mirem Jesús, però també deixem-nos mirar per ell, perquè ell vol posar la seva mirada misericordiosa sobre nosaltres. El papa Francesc reflexionava: «Aquesta nit santa, en què contemplem el Nen Jesús tot just nat i posat en una menjadora, som convidats a reflexionar: com acollim la tendresa de Déu? ¿Em deixo aconseguir per ell, em deixo abraçar per ell, o li impedeixo que se m'apropi? "Però si jo cerco el Senyor", podríem respondre. Tot i això, el més important no és pas cercar-lo, sinó deixar que sigui ell qui em cerqui, qui em trobi i m'acaroni amb tendresa. Aquesta és la pregunta que el Nen ens fa amb la seva sola presència:

permeto que Déu m'estimi?» (Nadal 2014). Germans que heu vingut a celebrar la missa de mitjanit de Nadal, ¿serem tots i cada un de nosaltres capaços de deixar-nos estimar per Déu, d'aquesta manera com Déu estima, amb la bogeria d'amor, amb el seu amor misericordiós? Ell espera la nostra resposta. Donem-la-hi! Sigui quina sigui. Ell espera la nostra resposta. Ell s'ha fet home, s'ha fet infant pobre a Betlem, s'ha fet el signe més pobre de Déu, perquè Déu vol ser estimat, no pas per les seves obres, sinó perquè ens estima abans que nosaltres l'estimem. Som estimats sense cap mèrit nostre, sigui quina sigui la nostra edat, el nostre passat i el nostre present. Ell ens espera sempre, sense cap retret, acollint amb la seva tendresa infinita les nostres fragilitats, les nostres defallences, les nostres caigudes, els nostres pecats.

Necessitem contemplar la tendresa que es manifesta en el rostre de Jesús infant posat a la menjadora, per a poder entendre encara més com és de gran la misericòrdia de Déu a favor nostre, com és de tendre l'amor de Déu per tots i cada un dels homes, més enllà de les nostres misèries i pobreses. Santa Teresa de l'Infant Jesús en el llibre del sofriment, molt afeblida per la malaltia, va escriure: «Jo no puc témer un Déu que s'ha fet per mi tan petit... L'estimo!, perquè ell no és res més que amor i misericòrdia» (Teresa de Lisieux, *Darrera notificació epistolar*).

El qui en el Misteri de Nadal manifesta la tendresa de Déu, ho fa també en tota la